

hed, fortrinsvis maa koncentrerer til Brug for det, der er Hovedopgaven med disse Lovforslag, nemlig at søge at bringe det økonomiske Grundlag i Orden for Ejendomsbesidderne i Sønderjylland, paa Landet og i Byerne, og ligeledes for de næringsdrivende. De andre gode Opgaver, det ærede Medlem nævnte, maa komme i anden Række ved denne Lejlighed, og saa maa vi se, om vi ved senere Lejlighed kan faa Raad til at tage disse Spørgsmaal op.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale de foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Aubeck: De foreliggende Forslag kommer jo her til Landstinget enstemmigt vedtagne af Folketinget efter en, man kan nok sige meget indgaaende Drøftelse i et Udvalg, og under saadanne Omstændigheder burde vel egentlig Landstingets Behandling af Forslagene kunne indskrænke sig til en blot og bar Accept, uden at egentlig dette høje Tings Værdighed krænkedes derved. Praksis her i Rigsdagen er jo den, at Partiernes Stilling til de forskellige Lovforslag drøftes i Partimøderne; til disse har Medlemmer af begge Ting Adgang, og i Partimøderne er, om jeg saa maa sige, Tingenes fulde Ligeberettigelse anerkendt. Jeg har derfor heller ikke tænkt mig at skulle behøve at komme ind paa Enkeltheder disse Forslag vedrørende og skal ogsaa afholde mig derfra, selv om der er givet nogen Anledning dertil ved de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordfører for Partiet Venstre. Maa jeg alligevel blot have Lov til her at sige een Ting med Hensyn til det, som ogsaa den ærede Ordfører for de Konservative syntes at beklage, at der er blevet tilføjet i 3die Stykke af § 3: „eller til Indfrielse af andre faste Laan mod saadan Sikkerhed“. Det blev sagt fra de Herrer Side, at man kunde ønske, at dette ikke var kommet med, og man vilde maaske gerne have det udstemt. Heroverfor vil jeg dog hævde som min Anskuelse, at længere end til at give Ministeren Bemyndigelse til rent undtagelsesvis at tillade, at saadanne Laan konverteres af Laantagere i Hypoteklaanefonden, tør man dog vist ikke gaa; at gaa længere vilde sikkert medføre Konsekvenser af højst beklagelig Natur.

Enkeltheder skal jeg altsaa ikke komme ind paa, men nogle faa almindelige Bemærkninger kunde jeg have Lyst til at fremsætte. Det første, jeg gerne vil pege paa, og som jeg tror der er Grund til at fremhæve, naar som helst Lejlighed dertil gives, er dette, at naar der melder sig Krav fra de genvundne Landsdele, og disse maa anses for beret-

tigede, saa er der her i Rigsdagen den mest fuldkomne Enighed om, at saadanne Krav bør imødekommes. Naar jeg mener, at dette bør fremføres, saa tidt Lejlighed gives, er det, fordi jeg under Rejser ude omkring i Landet har lagt Mærke til, at der ligesom begynder at vokse en Stemning frem i det øvrige Kongerige, som giver sig Udtryk i, at der er da ogsaa andre end Sønderjyder i dette Land. Jeg tror, der er Grund til at nævne det, fordi vi bør vogte paa, at ikke den Stemning breder sig, ved at vi tager særligt Hensyn til Sønderjylland og undlader at tage lignende Hensyn til det øvrige Kongerige, naar Forholdene ellers er ens. Men overfor en saadan begyndende Misstemning vil jeg gerne pege paa, at efter min Mening er der Anledning til aldrig at glemme den særlige Vagtposttjeneste, som de danske Sønderjyder trofast holdt ud gennem 56 lange Aar til Støtte for dansk Sprog og dansk Kultur. Det er noget, hvis Virkninger vi ikke maa undervurdere her i det gamle Land. Denne stadige nationale Kamp, ført med den Styrke og Bitterhed, hvormed den blev ført, har ganske naturligt i høj Grad suget Kraften ud af den sønderjydske Befolkning, saaledes at meget andet nødvendigvis maatte forsømmes i den Tid. Dette mener jeg altid bør drages frem, naar der er Tale om særlig Lovgivning, særlige Foranstaltninger til Støtte for de danske Sønderjyder. Men naar jeg har sagt dette, vil jeg gerne i samme Aandedræt føje til, at dette naturligvis ikke maa føre til, at vi tilsidesætter Hensynet til Befolkningen i det gamle Land. Nu bliver der sagt her, at Forholdene er saa forskelligartede, der kan egentlig slet ikke drages Sammenligning. Jeg vil dog mene, at alle de, der har købt Ejendomme, saavel i Sønderjylland som i det gamle Land, efter Genforeningen, efter 1920, er ude for ganske det samme. Derfor bør der efter mine Begreber tages et lignende Hensyn til dem i det gamle Kongerige. Den ærede Ordfører for de Konservative var inde paa Ønskeligheden heraf — den ærede Ordfører for Socialdemokratiet havde jo peget derpaa —, men eet er Ønsker, sagde han, et andet er, at Ønsker kan være uoverkommelige. Heroverfor vil jeg gerne sige, at hvis de Love, vi har til Behandling her, administreres forstandigt, hvis der ved Bevillingen af Laanene tages fornødent Hensyn til, at det ikke blot gælder om at hjælpe den paagældende ud af den øjeblikkelige Krise, men at det gælder om at ordne Forholdene for ham paa en saadan Maade, at han fortsat kan beholde og drive sin Ejendom, hvis Lovene administreres forstandigt ud fra dette Synspunkt, saa skulde de jo